

GEDELEGEERDE VERORDENING (EU) 2021/931 VAN DE COMMISSIE**van 1 maart 2021**

tot aanvulling van Verordening (EU) nr. 575/2013 van het Europees Parlement en de Raad met betrekking tot technische reguleringsnormen tot nadere bepaling van de methode voor het identificeren van derivatentransacties met één of meer dan één substantiële risicodeterminant voor de toepassing van artikel 277, lid 5, de formule voor de berekening van de delta voor toezichtsdoeleinden van call- en putopties die zijn gemapt naar de risicocategorie renterisico, en de methode om te bepalen of een transactie een lange of korte positie is in de primaire risicodeterminant of in de meest substantiële risicodeterminant in de gegeven risicocategorie voor de toepassing van artikel 279 bis, lid 3, onder a) en b), in de standaardbenadering voor tegenpartijrisico

(Voor de EER relevante tekst)

DE EUROPESE COMMISSIE,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie,

Gezien Verordening (EU) nr. 575/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende prudentiële vereisten voor kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 648/2012 ⁽¹⁾, en met name artikel 277, lid 5, derde alinea, en artikel 279 bis, lid 3, derde alinea,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Instellingen moeten de risicodeterminanten van een derivatentransactie identificeren door de risicofactoren te bepalen waarvan de kasstromen van die transactie afhankelijk zijn. Om ervoor te zorgen dat instellingen voor deze identificatie een geharmoniseerde aanpak volgen, moeten zij ten minste rekening houden met de in deel drie, titel IV, hoofdstuk 1 bis, afdeling 3, van Verordening (EU) nr. 575/2013 vermelde risicofactoren.
- (2) De methode voor het identificeren van derivatentransacties met slechts één substantiële risicodeterminant, ten behoeve van het mappen van die derivatentransacties naar de desbetreffende risicocategorie, moet eenvoudig zijn voor alle gevallen waarin de primaire en enige substantiële risicodeterminant onmiddellijk te onderscheiden is uit de aard en de kasstromen van die transactie.
- (3) Cross-currency renteswaps worden door instellingen gebruikt om het valutarisico af te dekken dat voortvloeit uit financiering of belegging in vreemde valuta. Hoewel dergelijke transacties in de eerste plaats afhankelijk zijn van wisselkoersrisicodeterminanten, kunnen zij ook afhankelijk zijn van andere risicodeterminanten, zoals renterisicodeterminanten. Aangezien uit de marktervaring echter is gebleken dat het effect van deze andere risicodeterminanten zeer vaak niet van belang is voor deze specifieke soorten transacties, moet het volstaan dat een transactie van deze soort is om haar te identificeren als een derivatentransactie met slechts één substantiële risicodeterminant.
- (4) Ongeacht de aard en de kasstromen van een derivatentransactie mogen de rentevoeten die worden gebruikt om de kasstromen van de transactie te disconteren ("de disconteringsvoet"), niet worden beschouwd als een substantiële risicodeterminant. Van instellingen eisen dat zij bij de methode voor het identificeren van derivatentransacties met slechts één substantiële risicodeterminant rekening houden met de disconteringsvoet, zou onevenredig en belastend zijn, aangezien uit empirische ervaring blijkt dat die risicodeterminant gewoonlijk een beperkter effect heeft op de waarde van derivatentransacties dan de andere risicodeterminanten waaruit hun kasstromen zijn afgeleid.
- (5) Voor derivatentransacties met meer dan één risicodeterminant moeten instellingen rekening houden met de gevoeligheden en de volatiliteit van het onderliggende om in elke risicocategorie de risicodeterminanten te bepalen die substantieel zijn evenals de meest substantiële van die risicodeterminanten in elke risicocategorie.
- (6) Voor derivatentransacties met meer dan één risicodeterminant waarbij de risicodeterminanten betrekking hebben op verschillende risicocategorieën, is het misschien niet mogelijk te concluderen welke van die risicodeterminanten substantieel zijn, zelfs als rekening wordt gehouden met gevoeligheden en de volatiliteit van het onderliggende van de transactie. In dergelijke gevallen moeten instellingen, als een eenvoudige en voorzichtige fallbackbenadering alle risicodeterminanten van de transactie als substantieel beschouwen en bijgevolg de derivatentransactie toewijzen aan de risicocategorieën die overeenkomen met deze risicodeterminanten op basis van de meest substantiële risicodeterminanten binnen elke risicocategorie.

⁽¹⁾ PB L 176 van 27.6.2013, blz. 1.

- (7) De methode voor het identificeren van derivatentransacties met slechts één substantiële risicodeterminant mag alleen bij de aanvang worden toegepast, wanneer dergelijke derivatentransacties bij de aanvang zijn geïdentificeerd als transacties met slechts één risicodeterminant, aangezien het feit dat er slechts één risicodeterminant is, het basiskarakter van die transacties is en dus naar verwachting niet zal veranderen. Als bij de aanvang van derivatentransacties is vastgesteld dat zij meer dan één risicodeterminant hebben, moet het proces voor het identificeren van de substantiële en de meest substantiële van die risicodeterminanten op kwartaalbasis worden uitgevoerd, zodat eventuele veranderingen in die transacties op gepaste wijze tot uiting kunnen komen in de mapping van die derivatentransactie naar de relevante risicocategorieën.
- (8) Artikel 279 bis, lid 3, onder a), van Verordening (EU) nr. 575/2013 bepaalt dat de formule die moet worden gebruikt voor het berekenen van de delta voor toezichtsdoeleinden van call- en putopties die zijn gemapt naar de risicocategorie "reterisico", in overeenstemming met marktomstandigheden waarin rentepercentages negatief kunnen zijn, nader moet worden bepaald in overeenstemming met internationale ontwikkelingen op regelgevingsgebied. Op 22 maart 2018 publiceerde het Bazels Comité voor banktoezicht (BCBS) ⁽²⁾ een document met de veelgestelde vragen over de standaardbenadering van Bazel III voor het meten van tegenpartijkredietrisicoblootstellingen, waarin wordt uitgelegd dat de delta voor toezichtsdoeleinden voor renteopties in geval van een negatieve renteomgeving moet worden bepaald volgens een specifieke formule, waarin een λ -verschuiving wordt toegepast op de contante of termijnrente en op de uitoefenprijs van de optie die in die formule wordt gebruikt om ervoor te zorgen dat die contante of termijnrente en de uitoefening van de optie positief zijn.
- (9) Om de contante of termijnrente en de uitoefenprijs van de optie positief te maken, moet de λ -verschuiving groot genoeg zijn om instellingen toe te laten de delta voor toezichtsdoeleinden te berekenen volgens de formule van artikel 279 bis, lid 1, van Verordening (EU) nr. 575/2013, maar tegelijkertijd klein genoeg om geen onnodige vertekening in het resultaat van de berekening van de delta voor toezichtsdoeleinden te introduceren.
- (10) De volatiliteit voor toezichtsdoeleinden moet, als een van de parameters voor de berekening van de delta voor toezichtsdoeleinden, worden bepaald in het licht van de specifieke formule voor de berekening van de delta voor toezichtsdoeleinden voor put- en callopties in de risicocategorie reterisico. In dat verband wordt de waarde van de volatiliteit voor toezichtsdoeleinden voor put- en callopties in de risicocategorie reterisico als bepaald in de door het BCBS vastgestelde internationale normen, geschikt geacht voor gebruik ervan in het kader van het Unierecht.
- (11) Om instellingen in staat te stellen te bepalen of een transactie een lange of korte positie is in de primaire risicodeterminant, in een substantiële risicodeterminant of in de meest substantiële risicodeterminant van een bepaalde risicocategorie, moet worden vastgesteld welke informatie betreffende een transactie instellingen moeten gebruiken om dit te bepalen. Om onnodige lasten voor instellingen te vermijden, moet het hun worden toegestaan dezelfde informatie te gebruiken als de informatie die zij gebruiken voor de identificatie van substantiële risicodeterminanten.
- (12) Deze verordening is gebaseerd op de ontwerpen van technische reguleringsnormen die de Europese Bankautoriteit aan de Commissie heeft voorgelegd.
- (13) De Europese Bankautoriteit heeft openbare raadplegingen gehouden over de ontwerpen van technische reguleringsnormen waarop deze verordening is gebaseerd, heeft de mogelijke daaraan verbonden kosten en baten geanalyseerd, en heeft de bij artikel 37 van Verordening (EU) nr. 1093/2010 opgerichte Stakeholdergroep bankwezen om advies verzocht ⁽³⁾,

⁽²⁾ *Frequently asked questions on the Basel III standardised approach for measuring counterparty credit risk exposures*, 22 maart 2018.

⁽³⁾ Verordening (EU) nr. 1093/2010 van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2010 tot oprichting van een Europese toezichthoudende autoriteit (Europese Bankautoriteit), tot wijziging van Besluit nr. 716/2009/EG en tot intrekking van Besluit 2009/78/EG van de Commissie (PB L 331 van 15.12.2010, blz. 12).

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

HOOFDSTUK 1

Methode voor het identificeren van transacties met slechts één substantiële risicodeterminant en transacties met meer dan één substantiële risicodeterminant, en voor het identificeren van de meest substantiële van die risicodeterminanten

Artikel 1

Methode voor het identificeren van de risicodeterminanten van een derivatentransactie

1. Voor het identificeren van transacties met slechts één substantiële risicodeterminant en transacties met meer dan één substantiële risicodeterminant identificeren instellingen bij de aanvang van elke transactie alle risicodeterminanten van de transactie door de risicofactoren te bepalen waarvan de kasstromen van die transactie afhankelijk zijn, ten minste met betrekking tot de in de artikelen 325 terdecies tot en met 325 octodecies van Verordening (EU) nr. 575/2013 bedoelde risicofactoren. De door de instellingen vastgestelde risicofactoren zijn de risicodeterminanten van de transactie.
2. Instellingen beschouwen de renterisicofactoren die worden gebruikt om de kasstromen van een transactie te disconteren, niet als risicodeterminanten van die transactie.

Artikel 2

Methode voor het identificeren van transacties met slechts één substantiële risicodeterminant

1. Nadat alle risicodeterminanten van een transactie overeenkomstig artikel 1 zijn geïdentificeerd, identificeren instellingen bij de aanvang van een transactie transacties met slechts één substantiële risicodeterminant door toepassing van het volgende:
 - a) als de kasstromen van de transactie uitsluitend afhankelijk zijn van één risicodeterminant die tot een van de in artikel 277, lid 1, van Verordening (EU) nr. 575/2013 bedoelde risicocategorieën behoort, identificeren instellingen die risicodeterminant als de enige substantiële risicodeterminant van die transactie;
 - b) als de kasstromen van de transactie afhankelijk zijn van meer dan één risicodeterminant en instellingen slechts één risicodeterminant van die transactie als substantieel hebben aangemerkt in overeenstemming met de in artikel 4, lid 3, vastgestelde methode, dan wel de in artikel 4, lid 4, vastgestelde methode, identificeren instellingen die risicodeterminant als de enige materiële risicodeterminant van die transactie.
2. In afwijking van lid 1 kunnen instellingen voor cross-currency renteswaps als bedoeld in punt 2, a), van bijlage II bij Verordening (EU) nr. 575/2013 de wisselkoersrisicodeterminant identificeren als de enige substantiële risicodeterminant van de transactie.

Artikel 3

Methode voor het identificeren van transacties met meer dan één substantiële risicodeterminant

Voor de toepassing van artikel 277, lid 3, van Verordening (EU) nr. 575/2013 identificeren instellingen alle andere transacties dan die bedoeld in artikel 2 als transacties met meer dan één substantiële risicodeterminant.

Artikel 4

Methode voor het identificeren van de substantiële risicodeterminanten en de meest substantiële van die risicodeterminanten

1. Nadat alle risicodeterminanten van een transactie overeenkomstig artikel 1 zijn geïdentificeerd en als de kasstromen van de transactie van meer dan één risicodeterminant afhankelijk zijn, identificeren instellingen de substantiële risicodeterminanten en de meest substantiële van die risicodeterminanten door een van de in de leden 2, 3 en 4 vastgestelde methoden toe te passen, naargelang het geval.

2. Instellingen passen bij de aanvang van de transactie de volgende stappen toe:
 - a) zij beschouwen alle risicodeterminanten van de transactie die volgens de in artikel 1 bedoelde procedure zijn geïdentificeerd, als substantiële risicodeterminanten;
 - b) voor elke risicocategorie die met die substantiële risicodeterminanten overeenkomt, identificeren zij de risicodeterminant die overeenkomt met de hoogste van de in de artikelen 280 bis tot en met 280 septies van Verordening (EU) nr. 575/2013 bedoelde opslagfactoren voor de risicocategorie, als de meest substantiële risicodeterminant.
3. Instellingen passen de volgende stappen toe bij de aanvang van de transactie, en vervolgens ten minste een keer per kwartaal:
 - a) zij berekenen de deltarisicogevoeligheden overeenkomstig artikel 325 novodecies van Verordening (EU) nr. 575/2013 voor elke overeenkomstig artikel 1 van deze verordening geïdentificeerde risicodeterminant;
 - b) zij berekenen de gewogen gevoeligheden aan de hand van de in artikel 325 septies, lid 6, van die verordening vastgestelde formule op basis van de overeenkomstig punt a) berekende gevoeligheden;
 - c) voor elk van de in artikel 277, lid 1, van die verordening bedoelde risicocategorieën berekenen zij het risicoklasse-specifieke eigenvermogensvereiste voor marktrisico aan de hand van de in artikel 325 septies, lid 8, van die verordening vastgestelde formule, op basis van alle in punt b) bedoelde gewogen gevoeligheden van risicodeterminanten die aan die risicocategorie zijn toegewezen;
 - d) zij rangschikken alle in punt c) bedoelde risicoklassenspecifieke eigenvermogensvereisten voor marktrisico van het hoogste naar het laagste in absolute termen, om zo een monotonisch afnemende sequentie van elementen te verkrijgen, waarbij het element a_1 de hoogste absolute term is, het element a_2 de op een na grootste term is, enzoverder;
 - e) zij gaan voor elk element a_i dat is berekend en gerangschikt overeenkomstig punt d), en in de volgorde die voortvloeit uit hun rangschikking, na of aan de volgende voorwaarde is voldaan:

$$\frac{\sum_{j=1}^i a_j}{\sum_{k=1}^6 a_k} < Y\%$$

waarbij

i = de index die de in artikel 277, lid 1, van Verordening (EU) nr. 575/2013 bedoelde risicocategorieën aangeeft, gerangschikt overeenkomstig punt d) en in de volgorde die uit die rangschikking voortvloeit;

$Y\% = 60\%$;

- f) zij beschouwen als substantieel:
 - i) de risicodeterminanten die overeenkomen met de risicocategorieën waarvoor aan de in punt e) van dit lid vastgestelde voorwaarde is voldaan;
 - ii) de risicodeterminanten die overeenkomen met de eerste risicocategorie waarvoor niet aan die voorwaarde is voldaan;
- g) zij gaan voor elk van de risicocategorieën die overeenkomen met de risicodeterminanten die volgens punt f) niet substantieel zijn, na of het overeenkomstige element a_i aan de volgende voorwaarde voldoet:

$$\frac{a_i}{\sum_{k=1}^6 a_k} \geq Z\%$$

waarbij

i = de index die de in artikel 277, lid 1, van Verordening (EU) nr. 575/2013 bedoelde risicocategorieën aangeeft, gerangschikt overeenkomstig punt d) en in de volgorde die uit die rangschikking voortvloeit, en die overeenkomen met risicodeterminanten die volgens punt f) niet substantieel zijn;

$Z\% = 30\%$;

- h) naast de overeenkomstig punt f) geïdentificeerde substantiële risicodeterminanten beschouwen zij ook risicodeterminanten die overeenstemmen met de risicocategorieën waarvoor aan de in punt g) vastgestelde voorwaarde is voldaan, als substantieel;

- i) voor elk van de in de punten f) en h) bedoelde risicocategorieën beschouwen zij de risicodeterminant die overeenkomt met de hoogste absolute waarde van de gewogen gevoeligheden bedoeld in punt b), als de meest substantiële risicodeterminant voor die risicocategorie.
4. Instellingen die hetzij aan de voorwaarden van artikel 94, lid 1, van Verordening (EU) nr. 575/2013 voldoen, hetzij zijn vrijgesteld van het rapportagevereiste overeenkomstig artikel 325 bis, lid 1, van die verordening, kunnen de meest substantiële risicodeterminant identificeren door de volgende stappen toe te passen bij de aanvang van de transactie, en vervolgens ten minste een keer per kwartaal:
- zij berekenen de opslagfactoren voor risicocategorieën als bedoeld in de artikelen 280 bis tot en met 280 septies van Verordening (EU) nr. 575/2013, in voorkomend geval, voor elke overeenkomstig artikel 1 geïdentificeerde risicodeterminant. Als meer dan één overeenkomstig artikel 1 geïdentificeerde risicodeterminant aan dezelfde risicocategorie is toegewezen, houden instellingen voor de toepassing van punt b) de risicodeterminant in die risicocategorie die overeenstemt met de hoogste opslagfactor voor de risicocategorie van die risicocategorie;
 - zij passen de stappen van lid 3, punten d) tot en met h), toe, waarbij de in die stappen gebruikte elementen gebaseerd zijn op de overeenkomstig punt a) van dit lid berekende opslagfactoren voor de risicocategorie;
 - zij identificeren als de meest substantiële risicodeterminanten in de relevante risicocategorieën de substantiële risicodeterminanten die aan de hand van de onder b) bedoelde methode zijn geïdentificeerd.

HOOFDSTUK 2

Formule voor de berekening van de delta voor toezichtsdoeleinden van call- en putopties die zijn gemapt naar de risicocategorie renterisico en de voor die formule geschikte volatiliteit voor toezichtsdoeleinden en methode om te bepalen of een transactie een lange of korte positie in de primaire risicodeterminant of in de meest substantiële risicodeterminant in een bepaalde risicocategorie is

Artikel 5

Formule voor de berekening van de delta voor toezichtsdoeleinden van call- en putopties die zijn gemapt naar de risicocategorie renterisico en de voor die formule geschikte volatiliteit voor toezichtsdoeleinden

1. Instellingen berekenen de delta (δ) voor toezichtsdoeleinden van call- en putopties die zijn gemapt naar de risicocategorie renterisico, in overeenstemming met marktomstandigheden waarin de rentetarieven negatief kunnen zijn, als volgt:

$$\delta = \text{teken} \cdot N \left(\text{type} \cdot \frac{\ln \left(\frac{(P + \lambda)}{(K + \lambda)} \right) + 0.5 \cdot \sigma^2 \cdot T}{\sigma \cdot \sqrt{T}} \right)$$

waarbij

$$\text{type} = \begin{cases} -1 & \text{als de transactie een putoptie is} \\ +1 & \text{als de transactie een calloptie is} \end{cases}$$

$$\text{teken} = \begin{cases} -1 & \text{als de transactie een verkochte callopties of een gekochte putoptie is} \\ +1 & \text{als de transactie een verkochte putoptie of een gekochte calloptie is} \end{cases}$$

$N(x)$ = de cumulatieve distributiefunctie van een standaardnormale toevalsvariabele die de kans weerspiegelt dat een normale toevalsvariabele met een gemiddelde van nul en een variantie van één kleiner is dan of gelijk is aan "x";

P = de spot- of termijnprijs van het onderliggende instrument van de optie;

K = de uitoefenprijs van de optie;

T = de uiterste geldigheidsdatum van de optie, uitgedrukt in jaren, volgens de betrokken gebruiken inzake werkdagen;

λ = de gepaste verschuiving om zowel P als K naar positief gebied te verplaatsen, bepaald overeenkomstig lid 2;

σ = de volatiliteit voor toezichtsdoeleinden van de optie, bepaald overeenkomstig lid 3.

2. Voor de toepassing van lid 1 berekenen instellingen de verschuiving (λ) voor alle call- en putopties als volgt:

$$\lambda_j = \max(drempel - \min(P_j, K_j), 0)$$

waarbij

P_j = de spot- of termijnprijs van het onderliggende instrument van de optie j ;

K_j = de uitoefenprijs van de optie j ;

$drempel = 0.10 \%$

3. Voor de toepassing van lid 1 bepalen instellingen de volatiliteit voor toezichtsdoeleinden van de optie op basis van de risicocategorie van de transactie en de aard van het onderliggende instrument van de optie overeenkomstig de volgende tabel:

Tabel

Risicocategorie	Onderliggend instrument	Volatiliteit voor toezichtsdoeleinden
Rente	Alle	50 %

Artikel 6

Methoden om te bepalen of een transactie een lange of korte positie in de primaire risicodeterminant of in de meest substantiële risicodeterminant in een gegeven risicocategorie is

Instellingen bepalen of een transactie een lange of korte positie in de primaire risicodeterminant of in de meest substantiële risicodeterminant in de gegeven risicocategorie is aan de hand van een van de volgende methoden:

- zij berekenen de deltarisicogevoeligheden van die risicodeterminanten overeenkomstig artikel 325 novodecies van Verordening (EU) nr. 575/2013 en identificeren de transactie als een lange positie in een risicodeterminant wanneer de overeenkomstige deltarisicogevoeligheid positief is of als een korte positie wanneer de overeenkomstige deltarisicogevoeligheid negatief is;
- zij beoordelen de afhankelijkheid van de structuur van de kasstromen van de transacties van die risicodeterminant of het hedgingdoeleinde van de transactie met betrekking tot die risicodeterminant en identificeren de transactie op basis van die beoordeling als een lange of een korte positie.

Artikel 7

Inwerkingtreding

Deze verordening treedt in werking op de twintigste dag na die van de bekendmaking ervan in het *Publicatieblad van de Europese Unie*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Gedaan te Brussel, 1 maart 2021.

Voor de Commissie
De voorzitter
Ursula VON DER LEYEN